

Quotidiana Christiani Militis Tessera

Stanyhurst, Guillaume

Coloniæ Agrippinæ, 1682

20. Dies Decemb. Illa est vita hominum, ubi est lumen verum, quod illuminat omnem hominem. S. Augustinus annotat. in Joh. c. 10.

Nutzungsbedingungen

[urn:nbn:de:hbz:466:1-55659](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-55659)

decemb.

Tessera.

1019

& metâ destitutus non sistit nec resilit; sed demum finitus, in spatio infinito evanescit: & quo vergat, nescit. Non offendit in Te terminum, undè se reflectat; sed nec varietatem aliquam, per quam à rectitudine ardoris sui infractus feratur. Solis radius il-lapsus aëri, quanquam per illum se penetrat; quia ta-men à puro æthere intensius elementum incidit, à recto suo tramite aliquantum inclinatus desciscit. At amor meus, per simplicissimam naturam tuam pro-gressus, omnesque perfectiones infinitas offendens; nullam causam nanciscitur, ob quam flammæ suæ in Te amando lapsum etiam modicè inclinet. Itaque modus, & motus amoris mei sit unica tua volun-tas: solumque velim, quod tu ames; solùm amem, quod tu velis.

Quod cupis, ipse volo; quod non cupis, hoc quoq; nolo.

20. DIES DECEMB.

Illa est vita hominum, ubi est lumen verum, quod illuminat omnem hominem. *S. Augustinus an-notat. in Job c. 10.*

Christus, I.
est lux
mundi.

Sic se habet Deus erga genus hu-manum, & Christum: sicut oculus erga objectum suum, quod est, co-lores, & lux; sine luce omnes colo-res sunt inaspectabiles. Tollatur fons omnis lucis, Sol; & hortis venustas, nemoribus viror, cāpis amœ-nitas, palatiis splendor, mundo sua forma perit. Lux gemmis, lux floribus pulchritudinem præstat: à luce smaragdus, & amaranthus virent; adamas, & narcis-sus albet; hyacinthus, & crocus flavescent; pyropus, & rosa purpurascunt. Sic Christus, lux mundi, facit,

ut

ut Deus respiciat homines aspectabiles jam, & acceptos illi; qui pridem in tenebris, & umbra mortis jacebant. Lumen est primum, & maximè visibile: per illud, reliqua videntur; & solùm videntur, quia illud participant: nam cum luce, aut in luce, aut per lucem colores videntur; in colore, lux; cum oculo, lux: per medium aerem, lux est. Ita Christus est, quod oculis Divinis primùm, & maximè visibile est: ceteri homines solùm, quia participant Christum, per ipsum, cum ipso, & in ipso videntur: ipse nos reddit aptos, & dignos ejus oculis. Tota gloria, & gratia colorum, lux est, lucis beneficium est: tota gloria, honor, & gratia humanum, Christus est, Christi beneficium est. Noctu, res pretiosissimæ, quia non videntur, nullius videntur esse pretii: perindè sunt, ac si non essent. Ita sine Christo, castitati nitor, fortitudini decus, Modestix gratia, Prudentix fulgor, Pietati meritum, Spei præmium, fidei utilitas occubuit.

II. Sine luce, pulchra, & deformia, æqualia sunt: sine gratia Christi, perindè est acre, & subtile ingenium, ac bardum, & hebes. Reliquæ naturæ, artis, diligentix dotes, tantundem sunt, ac si nihil essent. Lux, anima est colorum; sine qua illi non magis, quàm umbræ resplendent. Et Christus anima est virtutum; sine qua illæ ut Larvæ mortuales pallent. Christi gratia, omnibus animi dotibus venustatem accersit: Ab ea speculum accipit Prudentia; libram Justitia; columnam fortitudo; frænum, & mensuram Temperantia. Cælum, & Sol beneficus est per lucem duntaxat, per quam omnia operatur: Sic Deus, solùm per Christum beneficia sua largitur.

Cælum

Cælum non admittit aliam qualitatem simplicem ex nostris, nisi lucem: ita neque in cælum ascendet homo; nisi in quem Christus splendeat: neque oratio benè admittetur, in qua Christus non sonet. Inter humanas opes, nihil pretiosius gemmis habetur: gemmarum autem pretium, & taxationem, lux, & splendor auget: tantò quæque pluris æstimatur, quantò plus fulget. Indè gemmarum primas Carbunculus, quia cæteris claritate prænitet; & earum luci, sua luce obscuritatem adfert, maximi est pretii. Inter res omnes conditas, illæ sunt pretiosissimæ, quæ rationis, & intelligentiæ sunt capaces: harum porrò valorem, amor in Christum auget. Quò magis Christum amat, eò pluris à Deo æstimatur. Sol, inter planetas; oculus, inter sensus, regnum obtinent: quia ille lucis est parens; iste, lucis hospitium. Et cor, inter membra principatum gerit, quia Amoris est regio, imò regia: sed veluti Sol, quo formosior est, cum purè luce nitet, eò est horridior, cum subeunte lunâ defectionem patitur. Ita cor, quò luculentior ejus est species, cum amore Christi illustratur; eò turpius squallet, cum infusis peccatorum umbris, Amori eclipsin accersit.

III. Quid adhuc humana gaudia, tanquam nocturna sidera fulgore exili, & ad diem invehendum nihil profecturo, cordi meo irradiant? Quid aspicio in nocte mundi istius, hæc bona mortalia, quæ tenui hinc in eò luce conspersa scintillant tanquam obtebrati cæli imagines, quas aurea quædam stellarum, umbris interludentium, puncta insigniunt, ad quorum tamen emicantem fulgorem, mundus diem admittit? Quid, me Andromada aliqua, aut Cassiopea,

in observando oculorum suorum sidere fixum, immotumque detinet? Quid, me alicujus Berenices coma illaqueat, Quid, me corona honoris, fulgore suo percellit? Quid me voluptatis Lyra tam blandè demulcet? Quid me auratus divitiarum Aries, suâ luce perstringit? Quid hæreo in Pegaso humanae eruditionis? Ah junge currum Sol justitiæ Christe, Sol meus! indue rutilantes crines; diffunde radios, & flammantibus rotis invehere in cælum cordis mei: omnesque illas, quas enumeravi, exiguas sanè lucis guttas, exuberantis fulgoris tui mundatione absorbe. Tum etiam cæteros affectus; qui tanquam planetæ, vago, errantique cursu, in animo meo lucebant, tuâ claritate extingue: & effuga à me Saturni pigritiam, Jovis superbiam, Martis iracundiam, Mercurii fallaciam, Veneris lasciviam, Lunæ levitatem. Exorere, ô Sol meus, supra horizontem cordis mei, & terrificas timoris mei umbras expelle! Quid sunt stellæ, sine luce; nisi informes globi? quid sunt virtutes, sine gratiæ tuæ lumine; nisi deformia vitia? Da mihi amore tui lucere, & ardere, ô amor meus! ô ardor meus! ô lux mea! ô Deus meus!

Lux decorat flores; sic Christi Gratia mores.

21. DIES DECEMB.

Eamus & nos; & moriamur cum illo. *Joan. II.*

Laus S. I.
Thomæ.

PRæmittimus Christo volenti pro nobis nasci, Thomam volentem pro Christo mori. Hæc pauca impavidi Thomæ verba; quemcunque etiam infantem, redderent verbosissimum

Ora-